

6

čtvrtek
9. srpna

Za amatérské divadlo inspirativnější!

„Hlavně napiš něco provokativního, ať s tím hodně lidí polemizuje, to pak nebudeme muset tolik psát my,“ nabádali mě kolegové z redakce. Inu, jak vyvolat polemiku nevím, dneska už ani říct, že Hippolytos je čůrák, s nikým moc nehne, tak zkusím polemizovat přímo, a to s některými aspekty sloupku Ludka Richtra Co je Jiráskův Hronov? (Zpravodaj č. 4) a přihřeju si jednu ze svých oblíbených polívčiček.

Ten sloupek míří totiž k něčemu podstatnému – k razantní proměně kritérií výběru na Jiráskův Hronov, a to sice od inscenací „nejlepších“ k „nejinspirativnějším“. Není to myšlenka nová – zaznamenal jsem ji v posledních letech kupříkladu od Vladimíra Hulce, Martina J. Švejdy či Vladimíra Zajíce. Nehledět v první řadě na kvalitu, ale na progres, prezentovat to nové, hledající, nepakuující, bez ohledu na omyly a propady. Vždycky mi ta úvaha přišla poněkud scestná – výsledkem může být po mém soudu jenom a) Šrámkův Písek, b) festival originálních (či pseudooriginálních), progresivních (či pseudoprogresivních) KONCEPCÍ. Inscenací, u nichž budeme oceňovat v první řadě

strana 2 →

Na představení zveme sousedy

Myslím si, že tanec je divadlo. Tím pádem to neřeším. Pak je otázka přístupu a otázka cesty, tvorby.

čtěte na straně 2

Solidní nejistota

Je téměř jisté, že jste v prvním čísle přehlédli „soutěž soutěž“.

Jisté je, že není jisté, zda se vůbec někdo o soutěž pokusil.

čtěte na straně 12

Koncert Heebie Jeebie

Chtěli jsme udělat velký ohňostroj z divadla, ale hasiči dneska nemají čas.

čtěte na straně 14

PŘEDPOVĚĎ NA PÁTEK

Polojasno, ojedinele přeháňky. Nejnižší noční teploty 11 až 7 °C. Nejvyšší denní teploty 18 až 22 °C. Mírný severozápadní vítr.

a především nenaplněnou či nepřliš naplněnou ambici. Neboť pokud by šlo o inscenace vsutku originální a novátorské, zároveň však domyšlené a dotažené, zřejmě bychom se shodli, že jsou prostě nejlepší a kluzkého kritéria inspirativnosti (skoro všechno nás může inspirovat k něčemu, k vlastní tvorbě stejně jako k myšlence, že v Tritonu bude lépe) by nám nebylo třeba.

Ostatně sama snaha oddělovat inspirativnost od kvality mi přijde poněkud scestná. Inspirovat může divadelníka podle jeho založení zkoumání slepých uliček a ověřování nezavedených postupů stejně jako třbení již nalezeného nebo chytrá a vkusná aplikace jistých řemeslných postupů. Soudím, že inscenace, které jsou v daném roce v dané oblasti amatérského divadla „nejlepší“, jsou také logicky různými způsoby, jakými své kvality dosahují, sdostatek inspirativní pro obory jiné. Dovolává-li se Luděk Richter inscenací, které „přichází s něčím pro daný obor typickým a zároveň objevným“ – není prostě řeč o dobrém divadle, které tohle všechno naplňuje jaksi automaticky?

Ostatně v činoherní větvi amatérského divadla, kterou znám nejlépe, se jistá představa o „inspirativnosti“ prosazuje výrazně v rozhodnutích porot a programových rad už dlouho – v oceňování neobvyklé a odvážné dramaturgické volby, kvůli níž se promíjí leccos v jejím naplnění. Myslím tedy, že inspirativnosti není třeba se dovolávat – jako kritérium je to pojem vágní a neuchopitelný a dělá už teď v amatérském divadle víc škody než užítku. Na jeho nadvládu nad Hronovem bych se přliš netěšil – výsledkem by mohla snadno být sestava inscenací, o kterých (slovy Vladimíra Mikulky na dnešním PC klubu) „se mnohem lépe mluví, než se na ně dívá“.

Jan Šotkovský

Na představení zveme sousedy

Nevím, jak to stíhá, ale stíhá... pracuje v NIPPOS-ARTAMA, učí na katedře výchovné dramatiky DAMU Praha a katedře tance HAMU Praha, vydává časopis PAM PAM, věnuje se pedagogické, metodické, koncepční, publikační a výzkumné práci v oblasti scénického tance dětí i dospělých a pohybu vůbec. Bydlí na Včelním Hrádku v Jílovém u Prahy, kde má zahradu a ateliér. Rozhovor s mým kolegou, přítelem a životním učitelem Jirím Lösslem proběhl u hřbitova, kam jsme cestou zkrátka došli...

Jirko, ty jsi pedagog, tanečník, performer, odborný pracovník, zahradník, syn, partner. Uměl bys říct, co z toho jsi nejvíc?

Zahradník. Opravdu. Mě hrozně baví sledovat, když zaseješ, jak to pak roste. A je úplně jedno v jaké úrovni, jestli v úrovni pedagoga, partnera nebo odborného pracovníka. Mě fakt baví princip zahradníka, že něco zaseješ a vidíš to růst a nebo taky ne a je z toho pahýl.

Zabýváš se nejvíc tancem a pohybem. Jak vnímáš rozdíl mezi tancem a divadlem nebo vnímáš ho vůbec?

Myslím si, že tanec je divadlo. Tím pádem to neřeším. Pak je otázka přístupu a otázka cesty, tvorby. Proto je mi možná blízká tvorba divadla Kámen, protože pracuje podobně jako pohyb. Nepotřebuje nutně rozsáhlý dějový příběh, stačí mu určitá struktura. Struktura vzniká opakováním, zpomalováním, zrychlováním, zpětným chodem. Pak je jen na divákovi, aby vnímal situace, které tam vznikají a na základě své zkušenosti si projektoval vztahy, vazby, příběhy. Ale je to zase jen jeden ze směrů, jedna z cest. Těch cest je strašně moc.

A na jaké cestě jsi ty?

Jsem na cestě. Jsou asi dvě úrovně, které od sebe nejdou oddělit. Cesta pedagoga

a pak je to cesta umělce, řekněme performer. U pedagogického procesu je pro mne výzva, jak hledat účastníkovi procesu cestu, aniž bych mu dával návody. U performeru mě nesmírně zajímá začít z ničeho, z nuly. Pracovat jen s tím, co skutečně do těla vstupuje. Pracovat s pravdou okamžiku a z tohoto místa vést dialog s ostatními. S tím, že kdokoliv má kdykoliv právo vystoupit nebo vstoupit.

A jde o konkrétní seskupení lidí?

Mám to štěstí, že pár lidí kolem mě se dostalo do podobné fáze. Jde o otevřené seskupení Popivu, do kterého pořád někdo přichází nebo odchází. Podle toho, jak kdo rodí, jak je na stáži, na pracovní cestě... Na představení zveme přátele, známé a sousedy. A pro mě je překvapení, že i sousedi, kteří nikdy nebyli v divadle, reagují, protože jim to asociuje jejich životní zkušenosti.

Vím o tobě, že se ti plní sny... např. sen spojený s tím, že můžeš zvát sousedy na představení domů. Prozradíš víc?

Některé sny se mi opravdu splnily. Jednak sen o modřínovém lese, ve kterém teď bydlím, z kterého mi půlku kácejí. Teď zase vidím do krajiny. A druhý sen, který jsem si právě splnil, je ten, že jsem si postavil na zahradě ateliér. Když jsem ho stavěl, tak úřad nechtěl povolit jinak, než že jde o tělocvičnu. Tak pan architekt z toho udělal tělocvičnu. A myslím, že jsou spokojené všechny strany. Tady si cvičím sám nebo s přáteli a jednou za čas děláme setkávání pro sousedy. Tento způsob práce mi snadněji dává odpověď pro lidi, co je to ten scénický tanec. Nemusím jim říkat, že je to tohle a tohle a nebo, tak se na to běžte podívat. Prostě je pozvu a oni to vidí a prostor jim umožňuje, aby s tím souhlasili a nebo taky nesouhlasili.

Ty sám pořádáš přehlídky scénického tance v Jablonci nad Nisou a v Kutné Hoře, nacházíš na Hronově inspiraci?

Nahlížím na to z několika hledisek. Jednak z hlediska organizátora a to je pro

**ČESKÁ
SPORITELNA**

mě Hronov nesmírně inspirativní, protože tady není nic problém, dějí se zázraky na počkání. To je něco, před čím smekám, protože vím, co je za tím dřinou, a že to není samo sebou. A pak je tady pro mě inspirace v otevřeném prostoru. Myslím v dramaturgii, alespoň osobně to skutečně vnímám jako mezidruhovou přehlídku, kdy nejde o preferenci určitého jednoho žánru, stylu. Zatím doposud, co mi scéna nabídla, tak je to obrovské množství možností a cest, kterými se můžu vydat a každá z nich mě nějakým způsobem inspiruje. Už jen tím, že mě nutí k dialogu. Jen tím, že mě osloví a nebo naopak, že odcházím z představení a řeknu si: „Ty vole, to byla kláda.“

A co je pro tebe prioritou?

Komunikace mezi lidmi. Rád potkávám lidi, kteří si uvědomují, že druhá strana svobody je jakási pokora. Můžu se chovat velmi svobodně, ale současně by tam měla být zodpovědnost za to, co se děje. A je jedno, jestli je to v životě nebo na scéně, nebo v pedagogickém procesu.

Kdy půjdeme na zmrzlinu?

Až dokončíme tenhle rozhovor. Tak jdem.

Jasanka Kajmanová

Neznakové divadlo?

Opravdu může existovat i divadlo neznakové povahy, působící jen svou materiální jsooucností, která by nenesla významy?

V běžném životě nás naše potřeba orientovat se a obstát ve světě – v prostředí a událostech – vede k snaze rozpoznat (v rozdílné míře vycházející především z nebezpečnosti jevů a jejich významu pro naše nejsilnější potřeby), o jaké místo, věc, člověka či událost jde; zároveň se aktivují i všechny souvislosti, asociace, konotace..., které máme s daným jevem spjaté: jsme-li zavedeni do neznámé místnosti, podvědomě registrujeme, o jakou místnost jde, čím je nám milá, čím nebezpečná, k čemu asi slouží, proč nás do ní nejspíš vedou, co jsme v podobných místech zažili... Jinak řečeno, podvědomě rozpoznáváme významy samé i to, co s nimi souvisí.

V divadle se samozřejmě děje totéž. Jediný rozdíl je v tom, že jsme si v něm vědomi toho, že nejde o autentickou, nahodilou životní skutečnost, nýbrž o umělou, tedy záměrně vytvořenou „realitu“, záměrný význam nesoucí určitou informaci, sdělení. Jinými slovy o znak: věc není sama sebou,

nýbrž zhmotněným významem. Znaky tedy z divadla nejen nelze vyloučit, ale dokonce je jejich míra významovosti ještě silnější, než v autentické skutečnosti.

Poznání jednotlivostí nás přirozeně vede i k snaze pochopit vazby, souvislosti mezi nimi – tedy k hledání „příběhu“ za nimi skrytého. Příběh totiž není nic jiného než řada časově a kauzálně seřazených souvislostí. Je tedy zcela přirozené, z hlediska lidské psychiky nevyhnutelné, že i za zlomkovitými, kaleidoskopicky uspořádanými jevy hledáme jakési elementární „příběhy“ a ve spojitosti těchto elementárních příběhů pak jakýsi „příběh“ celkový. A protože příběh, v němž jedná člověk, vždy souvisí s jakýmsi psychologickými motivacemi jednajících subjektů, přirozeně hledáme i je. (Jestli onen příběh či motivace chápeme správně nebo chybně, je jiná věc.)

Snaha dešifrovat znaky, poznat významy a motivace jednajících postav tedy není projev naší neschopnosti odpoutat se od tradice a konvence, nýbrž podstata lidské přirozenosti, bez níž bychom v životě nepřežili; a lidmi zůstáváme i v divadle.

Luděk Richter

Kdo se bojí, nesmí do divadla

Ukradla jsem si dva dny volna – neděli a pondělí – a nadšeně jela na otočku 260 km na Jiráskův Hronov. Že tam třeba domluví skvělá divadla, na která nám lidi chodí rádi, a naši ochotníci budou mít inspiraci. Rádi zveme například V.A.D., Klapý, DNO, Tate lyumni a další.

Viděla jsem skoro vše, co se v neděli a v pondělí dalo vidět. Témata na jeden a půl dne bez dávky alkoholu či antidepresiv, zkrátka nářez!

Období 1933-1950, útulek pro umírající a den ze života matky Terezy, rešeršní kompilace o rodinných vztazích v okamžiku krize a padesátá léta v uranových dolech mi tedy dala zabrat. Pondělní téma o dvojí až trojí nezištné pomoci, cestě ke štěstí s vlažnou mýdlovou vodou mne dorazilo úplně. (Znám většinu her tohoto souboru... ale čím to bylo jiné? A opravdu je to tak nové a inspirativní, aby zde musely být hned dva kousky??)

A že by to bylo to nejlepší nebo nejinspirativnější z amatérské scény, jak se o představeních všude píše? Tomu nevěřím. Znam hodně zajímavých amatérských divadel, která se ani na postupové přehlídky nepřihlásí a vlastně se jim už ani nedívám.

Bojím se, že už ničemu nerozumím. Ano je krize snad ve všech oblastech života: pustíte si zprávy, otevřete noviny a jste v depresi hned... musí se to odrážet i v umělecké tvorbě, tomu rozumím, ale...

Ale divadlo přeci potřebuje diváky, nebo už ne? A chtějí diváci, kteří přijdou na amatéry, řešit krize, depky, násilí, vulgaritu atd. ještě večer v divadle? Prosim, pozor – je velký rozdíl mezi divákem přehlídkovým, potažmo hronovským a divákem obecným. Myslím, že obě skupiny diváků zasluhují respekt.

A na závěr – je velmi (post)moderní říkat, že hranice v tom či onom neexistují.

Toho se také bojím. Myslím, že by měly

existovat a existují právě proto, abychom je mohli tu a tam překračovat.

JH je ale vlastně na začátku, tak doufám a všem přeji, aby to NEJ teprve přišlo. A já letos zase budu navštěvovat amatéry v jejich působištích a vybírat pro naše diváky něco aspon trochu veselého, pozitivního... i když ty hranice klidně také čas od času překročím...

Kulturní pracovnice Věrka Perka

RECENZE

Geisslers Hofcomoedianten Kuks

Geisslers Hofcomoedianten Kuks:

DON JUAN ANEB STRAŠLIVÉ HODOVÁNÍ

- Já nemám slov, to bylo tak boží.
- Nejdelší potlesk. A zasloužený.
- Bylo to fakt pěkně udělané.
- Potřeboval jsem si bohužel v polovině odskočit na záchod, ale jinak to bylo geniální.
- Úplně super, na jednu stranu strašně zábavné, na druhou mě občas až mrazilo, třeba při té písničce s holubičkou.
- Mně se to líbilo, konečně jsem se pěkně pobavil.
- Mně se to líbilo moc, nejvíc ty zpěvy. Na tenhle soubor se tady každý rok těší asi hodně lidí.

Hledáme nového Šporka

Na otázky o divadle Geisslers Hofcomoedianten odpovídal režisér Petr Hašek.

Jak se daří v současné těžké době vašemu divadlu?

Bojujeme. Hrajeme. Snažíme se hrát co nejvíc, děláme nové hry bez nároku na honorář. Baví nás to a vidíme v tom smysl. Doufám, že svými inscenacemi něco sdělujeme, protože komunikace nám přijde zásadní.

Dá se tím uživit?

To víš, že ne. Abychom mohli tvořit nové kusy, sháníme neustále mecenáše. Trochu jsme již pronikli do grantového systému a nějaké peníze vždycky dostaneme, ale moc to nestačí.

Dobře. Dávám ti v tuto chvíli prostor pro inzerci!

Potřebujeme peníze! (smích) Klidně v tomto okamžiku mohu navázat na baroko nejen po dramaturgické, ale i organizační stránce. Hrabě František Antonín Špork svého času velmi vydatně a velmi štědrě podporoval právě Geisslers Hofcomoedianten. My bychom rádi navázali i na tuto tradici a sháníme nějakého vydatného a štědrého mecenáše umění, kterému pochopitelně uděláme nejlepší reklamu, jakou si dokáže představit.

strana 5 →

Konec dona Juana ve východních Čechách

Geisslers Hofcomoedianten jsou zvláštní soubor. Kromě jiného i v tom, že od počátku se potkávají – dá se říci utkávají – s barokní poetikou a barokními látkami, které si přetvářejí pro svou potřebu. To znamená i pro potřebu své doby – naší současnosti. Je to cesta nelehká, ale tvrdou prací, nápaditostí, imaginací na ní dosáhli nepochybných výsledků. Jsou dnes na neinstitutionalizovaném divadelním území, jež se rozkládá bez jakýchkoliv hranic mezi amatérským a profesionálním divadlem, jedním z předních souborů, o jehož kvalitě a osobitosti není pochyb. Potvrzuje to i jejich zpracování donjuanovského příběhu. Jak jsou zvyklí – a ono to s tím barokem asi opravdu jinak nešlo – odráží se od původního půdorysu do zcela nových dimenzí své scénicky stvo-

řené reality: na venkovskou svatbu do východních Čech, kde přijdou sousedky a kamarádky navštívit nevěstu, svou zábavou zcela zlikvidují svatební veselí – a především ženicha. Jedna ze dvou legendárních postav evropské literatury a divadla končí na venkově ve východních Čechách.

Diváci včerejšího večerního představení vytvořili tomuto konci dona Juana v Jiráskově divadle fantastickou kulisu. Nám, kteří vidíme tento konec už po několikáté, připadalo, že soubor tomuto nadšenému přijetí a ohlasu podlehl, že jejich dokonalé a přesné nastudování se poněkud rozvolnilo – včetně zpívání. Ale to podotýkám opravdu jen proto, abych ocenil právě tu preciznost, k níž se „Geissleři“ dopracovali.

Jan Císař

Muže je třeba rozedrat

Člověk je sám.

V předvečer svatby, kdy má svůj život spojit s tím druhým, to platí dvojnásob. Stojí na břehu, ohlíží se a přemýšlí, jestli a proč skočit do tmy. Nic na tom pocitu nezmění ani přátelé, kteří se sjedou ze všech koutů světa a převáží ho na druhý břeh. Iniciační obřad jako víno. Stačí jedna noc a z lodi vystupuje jiný člověk.

Vendula Štichová, která v inscenaci Don Juan aneb strašlivé hodování souboru Geisslers Hofcomedianten hraje tuto nevěstu poslední noci, má v očích smutek samoty i nevinné těšení malého dítěte. Cítí strach, ale miluje. Nemůže se dočkat nepoznaného splynutí a svou radost a štěstí chce sdílet se svými kamarádkami. Zvládá to všechno dohromady, něžně, s tajemstvím a já na ní oči mohu nechat.

Načinčaná kámošky přijíždějí z druhého břehu s vědomím své důležitosti. Čím víc nevěstě závidí její nevinnost, odhodlání a naději, tím víc se za svou důležitost schovávají. Režisér Petr Hašek tuto expozici staví tím, že ji bortí. Jakoby převíjel pásku na videu a jen občas zmáčkl PLAY. Tvoří tím nový svět. Groteskní zkratkou dává nám nahlédnout přímo do duše. A díky této stylizaci pouští nás také na dobrodružnou cestu s mnoha odbočkami.

Jednou rovinou je moment, kdy již vdané ženy připravují budoucí nevěstu na to, co ji čeká. Druhou jejich společná vzpomínka na mládí, kdy hrály si jako Gei - Gei - Geisleři a hrály hru Strassliwi Hodowani. V třetí vypráví jí telenovelu Juan, která má již osm sérií a báječnou titulkovou znělku. Ve čtvrté slyšíme velmi zdařile zazpívané vícehlasé lidové zpěvy, ten o holoubkovi mne nedovolil dodechnout. V páté kámošky líčí své osobní příběhy, svou osobní zkušenost s mužem, tentokrát jako svého druhu zpověď, nikoli demonstraci ve stylu „připrav se na nejhorší, děvenko“. V šesté je to celé velmi chytrá hra žen s tím hezkým, ale tím pádem chlipným hajzlem Juanem, s mužstvím jako takovým, které reprezentuje pouze Martin Bohadlo, a zcela po smyslu se takřka nedostane ke slovu. Muže je třeba rozedrat.

Mohlo by se zdát, že je zaděláno na bludiště, ze kterého vám nepomůže sebelepší orientační běžec. Mohlo by se dokonce nabízet, zvláště na letošním ročníku Jiráskova Hronova, že je zaděláno na další konstrukci, obsesi, sebe-prezentaci bez života. Chyba lávky.

Geisslerům loutková hra z 18. století posloužila jako odrazový můstek pro zcela původní příběh, který vede k silné pointě: mužství jako takové po vši té sdělené zkušenosti přibito je na stůl s perspektivou a ta nevinná a odhodlaná a MILUJÍCÍ nevěsta nasadí si křečovitý úsměv a vstupuje do světa dospělých, cynických, nevěřících, s nenávistí v srdci. Poprvé mi na letošním Hronově stály všechny chlupy.

S jakou radostí zde proto nepíšu o formě a obsahu. Ono to prostě všechno zcela přirozeně do sebe zapadá a funguje. Chce se mi napsat „žije to“. Důkazem toho budiž i to, že se všemu tomu smutku tak svobodně smějeme.

Viděli jsme: 1. Divadlo. 2. Příběh. 3. Skvělé herce.

Padesát minut jsem měl pocit, že nejsem na světě sám.

Petr Michálek

strana 4 →

Loni jste na Hronově slavili obrovský úspěch s Ambrosií. Máte ji ještě na repertoáru? Jak bohatý je vlastně současný repertoár Geisslers Hofcomedianten?

Ambrosii pochopitelně hrajeme. A další hry jako je Andromaché, kterou jsme vytvořili na motivy barokní opery, máme opět Fitzli Putzliho, protože jsme dostali zpět dodávku, k desátým narozeninám jsme si obnovili naši první inscenaci Amor tyran. Za čtrnáct dní má premiéru nová inscenace, fantasmagorická pohádka plná vitamínů Láska ke třem pomerančům. Vzápětí budeme zkoušet úplně novou věc, kabaret plný emocí na motivy manýristické poesie s názvem Polibky. A na repertoáru máme ještě další hry, jako jsou Ptáčnice, Hráč či Křesťanské hodiny.

To všechno hrajete ve stejném obsazení? Jak stiháte?

Špatně. Jak jsme mluvili o tom, že se neuzíváme, tak se každý musí živit ještě jinde. Před dvěma lety jsme najeli na ten model, že používáme alternace. Docela se nám osvědčil a přinutil nás najít nové spřízněné duše. Postupně si tím také vychováváme nové lidi a soubor se oživí.

Kde vás uvidíme v nejbližší době?

Máme před sebou dva festivaly. Jeden se uskuteční na konci srpna, jde o jedenáctý ročník Theatrum Kuks. Hned vzápětí začíná druhý ročník našeho putovního festivalu. Ten se koná v zámeckých a klášterních divadlech. Připomínáme tak slavnou divadelní tradici na místech, kde se už ani neví, že se tam divadlo hrálo. Každý ročník se snaží obsadit jeden z krajů Čech a Moravy a tentokrát se bude festival konat v kraji Pardubickém. Bude se hrát například v Litomyšli, Nových Hradech, Žamberku, na Potštejně a v Jičíně.

Honza Švácha

RECENZE

Bažantova loutkářská družina DS J. J. Kolár při TJ Sokol Poniklá

Tomáš Hájek podle textů kočovných loutkářů:

FAUST

- Absolutně boží.
- Slyšela jsem o problémech s technikou. Ale zvládl to skvěle.
- Hodně jsem se nasmála těm fórkům, třeba to obracení listů v knize nebo díra ve stropě.
- Originální, a pro autora velká mackačka.
- Myslím, že je to skvělé tím, že i to, co se nepovede, hraje ve prospěch protagonisty.
- Skvělejší týpek!
- Zaujalo mě nejen představení, ale i reakce publika. Je to tak jiné než ostatní věci, že to zaujalo fakt hodně lidí.
- Mrkající sova!

S Tomášem Hájkem taky o faustovském prokletí

Váš soubor má hodně dlouhý název, takže je překvapení, když se na scéně objevíte sám. Jak to vzniklo?

Je to taková z nouze ctnost. Bažantova skupina nejprve zkoušela verneovku, ale já jako režisér nemám moc času a na zkouškách jsem nebyl schopen herce přimět, aby rychleji tvořili. Pár dní před krajskou přehlídkou v Turnově v záchvatu zoufalství, že nic nestihneme secvičit, jsem dal dohromady Fausta. My jsme loutkáři začátečníci, před dvěma lety jsme udělali první věc – Jenovéfu, ale protože byla krátká, doplnili jsme ji ukázkami z Dona Šajna a Fausta. Takový vějíř neklasičtějších loutkových her. Tu první jsme hráli javajkami, druhou manekýny, no a ukázkou z Fausta právě tím Meotarem. Takže v nouzi jsem si na ni vzpomněl a tu krátkou ukázkou rozšířil na představení.

strana 7 →

Přece jsem NAŠEL, co jsem očekával!

Věta „Přece jsem NENAŠEL, co jsem očekával“ zazněla z úst Fausta v stínoherní loutkové truchlohře Bažantovy loutkářské družiny z Poniklé, zároveň však i z úst Tomáše Hájka, režiséra, scénografa, tvůrce loutek a jejich animátora (podtrhuji zde to doslovné: propůjčovatele duše), který v dané chvíli inscenace skutečně (?) nenašel jednu z plošných loutek, či jen její část, nakreslenou na průhledné fólii, aby ji mohl zpětným projektorem promítnout na projekční plátno. Ano, příběhy byly dva, současně se odvíjely a navzájem povyšovaly. Křehký a selhávající herec se pokoušel za pomoci křehké a selhávající techniky jako faustovský vědec ve své laboratoři vydestilovat prchavou esenci dávného příběhu, jak ho sepsali kočovní loutkáři. S cudností, inteligencí, humorem, s krásnou posedlostí. Byl jsem okouzlen. A po představení mi šly hlavou slogany: Matěj Kopecký computerového věku! Bob Willson českého kutilského umění! Sláva mu, on je pašák!

To, co mne nejvíc láká na přehlídky amatérského divadla je, že se na nich občas vynoří divadelní událost specifického druhu, jakou mi profesionální divadlo prostě dát nemůže. A tak jsem zase jednou NAŠEL! Faust loutkáře z Poniklé pro mne takovou událostí je.

Když jsem se sešel s kolegy lektory z PrCl ke každodennímu večernímu popovídání o viděných inscenacích, jako kluci a holky, když jdou z kina z oblíbeného filmu, jsme při hovoru o této inscenaci vykřikovali: A jak von...! Vzpomínali jsme, jak: Faust obracel malinkatou stránku knížky, jak se nemohl rozhodnout pro to, co je vpravo nebo vlevo, až z něj, jako z ploškové loutky, zůstala jen třesoucí se čárka, jak Kašpárek studoval knihu zadkem, jak úžasné bylo uděláno přibývání písmen v podpisu při podepisování smlouvy, a to klopotné cedění krve z prstu, jak byl Faust v zrcadle, jaký byl ten domeček pod hvězdnatým nebem a jak za okýnky vedli rozhovor Faust s Mefistofelem, a jak byl ten Mefistofeles překvapivě jemný, a jak herec chvílemi vypadal jak vědec z NASA, kontrolující přistávání vesmírného modulu na Mars, a jak k tomu pobrukoval toho Ference Lista, a jak pořád něco nemohl najít, a jak se jakoby zmateně v tom velkém prostoru klaněl, a jak, a jak...

Jenom bych si moc přál, a moc tomu držím palce, aby tahle svérázná divadelní událost dokázala mít v budoucnosti pokračování.

Aleš Bergman

Hájek + Meotar + Faust + Poniklá

Bažantova loutkářská družina Divadelního spolku Josef Jirí Kolár při Tělovýchovné jednotě Sokol Poniklá, respektive její jediný aktivní člen a také starosta obce Poniklá Tomáš Hájek se, mimo jiné, inscenací Faust pokouší zachovat ve své obci dávnou loutkářskou tradici.

A to velmi svébytnou divadelní formou. Z rozhovoru s Tomášem Hájkem na Loutkářské Chrudimi jsem se dověděl, že starý text kočovných loutkářů původně zamýšlel inscenovat tradičními marionetami. Jeho soubor však, jak jsem již výše zmínil, početně neumožňoval tento způsob realizace. Rozhodl se proto převyprávět příběh stínovým divadlem, pomocí meotaru. Dnes již v podstatě také zastaralou zobrazovací technikou. Tomáš Hájek v podobě jakéhosi demiurga manipuluje neskryt, tedy přiznaně, na jevišti všemi obrazy, postavami a prostředními nakreslenými na nespočetných fóliích, které má rozmístěny okolo sebe na stole, pod stolem, u meotaru, pod židlí, na které sám sedí, tak aby na všechny dosá-

hl. Celé představení je originální one-man-show. Hájek využívá mnohé možnosti, které tato technika nabízí, jako například změny optiky, detaily, rozdvojení postavy Fausta a tak dále. Ale také hrají významnou roli nepředpokládané události během představení, například selhání techniky (při první dnešní repríze aktérovi shořely všechny žárovky), nebo nenalezení té správné fólie ve správný okamžik, které herec-manipulátor obratně zvládá, aniž by přerušil vyprávění příběhu. Zažíváme tak společně s ním zvláštní, bezprostřední, dobrodružství.

Vlastnoručně kresby Tomáše Hájka na fóliích jsou černobílé, jen Faustova krev kapající z jeho prstu je červeným punktem v celé inscenaci. Tomáš Hájek je oblečen také v černém oblečení.

Aktuálnost situace teď a tady, vizáž manipulátora a také hudební složka, kterou vytváří vlastním zpěvem, jsou okouzlivující. Ač jde o pouhou hříčku, hravá forma a kouzlo osobnosti mladého pana starosty potěší i náročného diváka.

Tomáš Volkmer

strana 6 →

Těch jednotlivých animovaných dílků je spousta. Máte spočítáno kolik přesně?

To jsem, přiznám se, nepočítal. Je jich několik desítek, a ne vždy asi všechny hrají. Celé to vznikalo poměrně krátkou dobu, protože nejlíp se pracuje pod stresem: takže premiéra pro úzký kroužek přátel byla den před krajskou přehlídkou, a některé scény ani na té premiéře nebyly. Ještě v Turnově, v autě na parkovišti, jsem dostříhával loutky v autě, a ty potom diváci na přehlídce viděli poprvé.

Vy vlastně nevidíte výsledek na plátně, že?

Já hraju pozitivem na té desce a vidět je taky pozitivy, čímž je to jednoduché, že to není stínohra, kde je to obráceně. Na plátno se nedívám, to bych musel otočit, vidím jen zmenšený pozitiv.

Kolik jste měl zatím představení?

Premiéra pro pár lidí byla v Poniklé (ale budeme muset udělat ještě jednu slavnostní domácí premiéru), jinak jsem hrál v Turnově, tři vystoupení na Loutkářské Chrudimi, minulý týden jsem hrál kamarádce na svatbě, teď čtyřikrát na Hronově a 22. 8. jedu na Kuks.

Mimořádně jsem zaslechla, že vystoupení na Hronově doprovázely nějaké problémy...

Druhé představení už byla pohodička, ale první byla hrůza horor, poléval mě střídavě studený a teplý pot. Před představením jsem zapnul Meotar a praskla žárovka. Mám ještě tři náhradní, jednu jsem vyměnil, v tu ránu praskla, tak jsem použil tu předposlední, která vydržela. Pak jsem se vydal rozdávat programy a jen tak lidem jako perličku vykládám, co se mi stalo, a že ta hra je prokletá, a tak můžou čekat cokoli. A vtom slyším lup a praskla i ta předposlední. Vytáhl jsem tedy poslední, ale ukázalo se, že je taky nefunkční. Naštěstí jsou v Hronově mimořádně duchapřítomní jak diváci, tak technici, takže mě zachránil pan Weber, podařilo se to improvizovat a představení uskutečnit. Navíc mi pak pan technik poradil náhradní řešení, kdy se dá pomoci takové zvláštní koncovky použít žárovka z halogenu.

Tak ať vám to nepraská!

jas

RECENZE

Gut & Edel Lörrach, Německo

Michael Mackenzie: DIE BARONIN UND DIE SAU

- Je to takové normální staré divadlo. Nic proti tomu.
- No, nevím. Solidní herectví, ale moc mě to neuchvátilo.
- Já jsem byla nadšená, že jsem dost rozuměla. I když německy moc neumím.
- Já jsem seděla vzadu, tak jsem neviděla ty akce na zemi. Bylo to tak, že tu služku baron znásilnil, takže ho pak zavraždila?
- Staré divadlo.

Skromná činohra

Tiše, nenápadně, skoro nepozorovaně, jako by zadním vchodem, dorazila do hronovské Sokolovny tradiční činohra, již leckteří návštěvníci JH notně postrádají a na niž toužebně čekali. Přivezl ji soubor Gut und Edel z německého Lörrachu v inscenaci kanadské hry Michaela Mackenzie Baronka a služka, již režíroval Václav Špirit. Je to především příležitost pro dvě herečky, neboť je staví do řady situací, které lze jistě velmi bohatě, košatě a nápaditě rozehrát, jak to nabízí poměrně jednoduchý příběh o dvou ženách, jenž začíná „polidšťováním“ dívky nalezené v prasečinci, pokračuje proměnou upjaté šlechtičny a končí jejich vzájemným upřímným přátelstvím. Tenhle

příběh vypráví inscenace čitelně, srozumitelně, přehledně zdůrazňujíc střízlivě a věcně jen ty vlastnosti situací, jež obsahují významy, které jsou potřebné pro sdělení celku příběhu. Obě herečky tuto polohu inscenace dodržují, i ony jsou ve svém projevu střízlivé, věcné a v souladu s celkovým laděním inscenace nijak a ničím nerozehrávají v jednotlivých situacích cokoliv, co by přesahovalo smysl, jenž je dán lineárním vedením příběhu.

Proto se naprosto logicky ta tradiční činohra prezentovala tak, jak bylo řečeno na počátku: skromně, nenápadně, klidně, tiše – až pokorně. Což nakonec není tak úplně marné.

Jan Císar

Přesné odhadnutí sil

Baronka a služka byla velmi uměřená ukázka „klasické“ amatérské činohry, jak by si ji člověk – neznalý širšího kontextu – patrně představoval. Už volba textu – v tomto případě lehce sentimentální dramatické hříčky současného kanadského autora, který poskytuje dvě vděčné herecké příležitosti – svědčí o přesném odhadnutí sil. Text se vlastně skládá z jednotlivých situací – jakýchsi etud, obě postavy prochází jasným vývojem, příběh je srozumitelnou variantou pygmalionovského archetypu, který přirozeně dojíká. Inscenace se opírá zejména o text a herecké výkony představitelk obou rolí: baronky a jejího „díla“ – původně zanedbané ženy, která se stává její věrnou služkou a družkou.

Obě herečky předvedly kvalitní ukázkou své zřejmě dlouholeté práce a spolu s režisérem se pouštěly jen tak daleko, kam se dalo dojet vkusně. Byly technicky přesné, koncentrované a hrály s jistou grácií. V některých momentech (například závěrečném zpěvu) pak zejména Katrin Mörgelin-Oehler nechala nahlédnout i kamsi do hlubších vrstev toho oddaného zvířete, které jeho paní vybavila jen povrchním civilizačním nátěrem.

Minimální výprava, která v realistickém náznaku zachytí prostředí, živá hudebnice, která pomáhá dotvářet atmosféru a zároveň prospívá temporytmu inscenace, rozumná délka, která diváka neunaví... Pro určitou část publika to možná byla právě ta inscenace, kterou by vlastně na amatérské přehlídce chtěli vidět. V této souvislosti mě pouze napadá otázka, zda by si to tito diváci neužili lépe bez jazykové bariéry a zda by nebylo možné podobnou ukázkou kvalitní ochotnické činohry najít i u nás. A z Německa pak třeba dovzít představení, které by bylo osobitější, inspirativnější. Ale neznám ani jedno prostředí dostatečně dobře, takže nemohu soudit.

Poznámka na závěr: způsob, jakým bylo řešeno simultánní tlumočení prvního a posledního barončina monologu, dodalo celému představení zcela jiný – zcizený a absurdní rámec a rozhodně se mi zapíše do paměti. Herečka, která naprosto profesionálně napodobí překlady televizních interview, tedy nechá plně zaznít první větu a pak se způsobně „ztlumí“ do pozadí, aniž by dala sebemenším způsobem najevo, že jí to vlastně ruší expozici a pointu, musí být dáma nad věcí.

Martina Schlegelová

S Václavem Špirem o divadle v Lörrachu.

Můžete prozradit něco o vašem německém souboru?

Předloni jsme slavili dvacet let výročí, v roce 1990 jsme měli první premiéru a od té doby děláme v průměru jednu premiéru ročně. Soubor se mnou zestárnul, většina lidí je v něm už od začátku. A na Hronově jsme hráli už dvakrát. Jednou v roce 2000 Barbarskou svatbu a poté Písečnou ženu.

Proč jste vybral zrovna titul Baronka a služka? A můžete říci něco o představitelkách těch rolí?

Titul se mi líbil a měli jsme pro něj vhodné obsazení – dvě ženy, které s námi hrají od začátku, a muzikantku, která je s námi 14 let. Celé se to připravovalo asi 6-7 měsíců. Anette, která hraje baronku, je učitelka, dvacet let u nás vedla kulturní centrum, ve kterém hraje, ale před pár lety řekla, že se vrátí ke kantořině, kterou vystudovala. Druhá herečka je sociální pracovnice, pracuje v domově pro seniory a pečuje o lidi s demencí. A muzikantka je také sociální pracovnice. Shodně tvrdily, že tohle budou hrát, dokud neumřou. Máme na repertoáru 4-5 let a stále přicházejí další pozvání. Je to malá produkce, má málo dekorací, takže se s tím vejeme do busu. Vyzkoušeli jsme si i hraní v zahraničí – např. ve Francii, kde jsme do představení vložili trochu francouzštiny a měli jsme úspěch. Na češtinu si herečky netroufily, to by asi bylo legrační. Ale vymysleli jsme, že pro větší srozumitelnost první a poslední monolog budeme tlumočit do češtiny. Samozřejmě, v našem souboru je více lidí, v posledních letech se počet členů pohybuje kolem deseti, někdy děláme hry i pro větší obsazení. Pro zajímavost – na jaře jsme se poprvé rozhodli udělat představení pro děti. Inspiroval jsem se tady na Hronově, vzal jsem texty, které napsal a zde před časem uvedl Luděk Horký. Pod názvem Z pohádky do pohádky jsme udělali čtyři z nich. Představení trvá 45 minut, jezdíme s ním po Německu a má velký úspěch.

Připravujete něco dalšího?

Já dělám v Lörrachu ještě s jednou poloprofesionální skupinou, kde jsou lidi ve věku 15-30 let. Tam míváme premiéru dvakrát do roka, vede se to profesionálně, takže práce musí být hotova během šesti neděl. V souboru Gut&Edel to tak přísné není. Takže teď hledáme nějaký vhodný titul, ale zatím nevím, co to bude. S premiérou počítáme na podzim.

jas

semináře

Vladimír Fekar
P JAKO POKUSY O AUTORSKÉ DIVADLO 45+

Naše postavy zabydlí celý dům

Přiznávám, že po dvou pohybových seminářích jsem se vyloženě těšila na 45 plus, ale pravděpodobně v rámci integrity dali organizátoři seminář až na půdu školy, aby se účastníci necítili věkově diskriminováni. A tím pádem pohyb měl člověk zaručen už jen tím, než tam došel. Překvapilo mě, že nejsem v semináři nejmladší, ale nedá se nic dělat, všichni stárneme. Tedy kromě lektora Vladimíra Fekara, ten na 45 plus nevypadá (a je to dobře, protože mu tolik není). Dva mladí účastníci, kteří nesplňují věkové podmínky, jsou rozhodně oživením a je skvělé, že jsou možné výjimky (rozhodně seminaristky „staré větve“ potvrzují, že mládí zase přináší nový pohled na věc).

Dramaturg zlínského divadla přijel na Hronov s autorskou tvorbou pro ty, kteří (podle slov jedné seminaristky) mají všechno za sebou a jezdí sem už sto padesát let. Nápad se seminářem 45 plus si strašně pochvalovala a chtěla by za něj poděkovat objevitelce Simoně Bezouškové. Dokonce se sešlo hodně lidí z loňska, takže se rodí pozvolna další nástavba.

Ráno se začíná povídáním o viděném. To víte, 45 plus nemůže jen tak vlítnout do práce rozcvíčkou... Autorská tvorba, autorské divadlo není nic snadného, naopak. Může se na něj jít z různých konců. Tady se začalo u brainstormingu, kdy se účastníci skrze

asociace snažili dopídit společných témat. Každý si napsal povídku o své postavě, vznikla spousta příběhů, z kterých se pomalíčku zkoušel zaplnit dům. Dům, klasický činžák, kde by postavy bydlely. A koho by měli za sousedy? A přišla na svět mapa domu, zabydlené garsonky, různé příběhy a rozehrávání situací, když se tihle nebo tamti potkají. Jednotlivé postavy si našly své herce, herci své skupinky, společné téma.

Přišla jsem do chvíle, kdy se zkoušely jednotlivé situace a začínalo se hledat propojení dílčích situací s ostatními sousedy. Hra s příběhem evidentně všechny do jednoho chytla, protože se dohadují o tom, jak jejich postavy vlastně skončí, jak dopadnou, co se jim přihodí, jak a proč. Seminaristé sami vytvářejí situace, mají svobodu, nejen ztvárňují postavu, ale stali se dramaturgy, režiséry, scénografy... Kolektivně přicházejí na spoustu nápadů, na které by jednotlivé nedosáhli (s tím jsou spokojeni, protože autorské divadlo už dělali, např. se studenty, ale vždycky byli sami v té tvorbě). Důležitá je také tolerance k jiným názorům, všichni se různě doplňují, poslouchají se a vnímají. Společné téma nebylo jednoduché vysedět, ale nakonec se skrze hru s příběhem postupuje dál.

Odcházela jsem ze semináře ve chvíli, kdy přišla řeč na různost žánrů a stylů, jak můžou posílit, ovlivnit téma. K jakému

z žánrů inklinovat a proč. Proběhla diskuse o tom, zda si seminaristé vyzkouší vytvořené situace jako sitcom, muzikál, loutkové divadlo, horor s lynčovskými prvky, ale nakonec došlo jen na pantomimu. Důležité bylo také zamyšlení nad tím, zda půjde o tragédii, komedii, tragikomedii, frašku... Nechybělo ani přemítání o ovlivnění výsledku prostorem (kukátko, aréna, specifický prostor). Většina seminaristů se nakonec shodla, že budou pracovat na komedii, a pak přemýšleli, jak posílit jednotlivé motivace. Vycházejí z reálné situace, používají civilní až filmové herectví? Nakonec se začalo uvažovat i o tom, že si 45 plus natočí film o svém fiktivním domě.

Pro mne bylo nejsilnější nasazení účastníků, kteří úplně propadli tvorbě. Jejich zapálení pro věc zkusím přiblížit replikami, které jsem zaslechla, když jsem chodila kolem jednotlivých skupin: „Soustředě se pořádně na svého zrcadlového dědka!“, „Je mrtvej nebo je plyšák?“, „V dále vidím splynutí duší.“, „Motýla nedostanou, bába je zažena.“ Nerozuměla jsem zatím propojení příběhů v domě, ale máme se na co těšit! Jak to s jejich domem, který si zabydleli, dopadne?

Jasanka Kajmanová

SEMINÁŘE

Petr Hašek
DPP JAKO DIVADELNÍ PRÁCE S PŘEDMĚTEM

Hladové ruce za doprovodu vrtačky

Seminář DPP vedený režisérem Petrem Haškem slibuje setkání s loutkovým divadlem. Pokud si ale představujete, že se seminaristé učí vyřezávat marionety nebo animovat polínka, jste vedle.

Ráno se i u Petra Haška začíná všeobecně oblíbenou rozcvičkou. Hraje řízná muzika, seminaristé tvoří kruh a protahují svaly. Jeden po druhém se střídají v předcvičování ve středu kruhu, ostatní přitom musí kopírovat kromě pohybů také výraz cvičitele. Svým způsobem si tedy už při rozcvičce zkoušejí, jaké to je být loutkou.

Následují další cvičení, zaměřená zejména na koncentraci a rytmus. „Rytmus a komunikace je pro loutkové divadlo zásadní. Hodně času jsme se proto zabývali vytvořením týmu. Jedině když vznikne tým lidí, kteří se nebojí před sebou si hrát, můžete něčeho docílit a něco se naučit,“ vysvětluje Petr Hašek.

My jsme se všichni přihlásili, protože strašně milujeme Petra Haška. Takže jsme něco jako jeho fanklub. Je to náš idol.

Zuzka, Zlín

Čekám, kdy se začne pracovat s předměty nebo loutkami, ale zatím marně. Cvičení střídá cvičení, seminaristé si s lektorem házejí tyčí nebo balónky, pak mají za úkol zaplnovat prostor školní třídy. Většina her je zaměřena na spolupráci ve skupině a vcítění se do svých spoluhráčů.

„Dopoledne se většinou věnujeme kolektivním hrám, sólových výstupů děláme minimum. Zároveň to není žádná přednáška, seminaristé si na všechno přicházejí postupně sami a všichni jsou do toho zapojení,“ popisuje Petr Hašek.

První loutkou, se kterou seminaristé pracují, jsou jejich vlastní ruce. Právě jejich prostřednictvím si v kruhu předávají významové variace vět jako „Co je?“ nebo „To se mi líbí!“ Jakmile animují a chci předmět oživit, musím upozadit svůj výraz a upozornit na loutku pohledem, vysvětluje lektor.

Přihlásila jsem se, protože jsem nikdy předtím nepracovala s loutkami a tak nějak mi to chybělo ve vzdělání. Tak jsem si řekla, proč ne. A seminář mě fakt baví.

Linda, Praha

Uprostřed her je ve třídě zapotřebí zavřít okna. Venku začala pracovat skupina zedníků, kteří zateplují budovu. Zvuk vrtačky je nepříjemně hlasitý. „Máme tady takový pojem 'uvědomělé herectví'. Děláme řadu cvičení, kdy herec musí vnímat řadu podnětů a pracovat s nimi, pracovat s časem a zároveň tomu dát nějaký výraz,“ popisuje Petr Hašek. I zvuk vrtačky podle něj koneckonců lze využít pro dobro semináře. „Máme to okořeněné tím, že tady máme ty dělníky. Snažíme se čím dál tím víc si ztěžovat podmínky na soustředění. Herec loutkového divadla musí umět v rámci hry

pojmout strašně moc věcí najednou.“

„Ruční loutky“ seminaristů ožívají dalším cvičením. Ruce jsou hladové a požírají tužky, které před ně lektor položí. Pak jim má tužka zaskočit. „Vypadalo to, že zaskočilo vám, ne té ruce,“ opravuje Petr nejčastější chyby. Ruka se mění na línou a bezzubou, pak se místo požíráni snaží tužku ukrást.

„Začínali jsme tělem a herectvím, hodně jsme dělali cvičení inspirované komedií dell'arte a přes tělesnost jsme se pak dostali k jedné části lidského těla, ze které jsme udělali předmět, teď jsme přidali tužku, to znamená neživý předmět, a v dalších cvičeních začneme animovat další druhy předmětů a budeme se inspirovat jejich materiálem,“ popisuje Petr.

Na seminář jsem se přihlásil, protože jsem nikdy s loutkami nic nedělal a nic o nich nevím. Moje očekávání zatím splňuje.

Mik, Slavičín

I cvičení s rukou má přitom kolektivní rozměr. Seminaristé spojují své scény s tužkami do vlny, která prochází celou třídou. Snaží se sjednotit rytmus výstupu, k čemuž musí sledovat a cítit, co dělají jejich sousedi.

„Podle mě existuje jen jedno divadlo. Snažíme se dokázat, že stejná pravidla se dají aplikovat jak na činohru, tak na divadlo loutkové. Přes předměty zjišťujeme, jak funguje divadlo obecně,“ uzavírá Petr Hašek.

-das-

Vždycky jsem byl přesvědčen, nadále jsem a budu i v budoucnosti, že amatérské divadlo má jinou funkci než divadlo profesionální, a že i z jiných zdrojů roste. Psal jsem o tom a mluvil v minulosti víckrát; dokonce jsem před lety na toto téma vedl na stránkách hronovského Zpravodaje diskusí s Radkou Hrdinovou. Tato jedinečnost nabývá v různých historických obdobích různé podoby. Měl jsem to štěstí, že jsem do amatérského divadla vstoupil v čase, kdy mu šlo o výrazné zlepšení kvality, neboť jedině tak mohlo převzít některé úkoly, jež v tzv. normalizaci nemohli realizovat profesionálové a hlavně: nedostalo by příležitost přesvědčivě komunikovat se širokým okruhem zájemců – diváků i těch, kteří chtěli amatérské divadlo dělat –, jimž otevřelo cestu ke smysluplné činnosti.

A tak se zrodila velká éra vzdělávání, v níž nechyběly silné tendence osvětové a diskusí, které se pokoušely postihnout podobu jednotlivých inscenací a dospět k závěrům, jež by je pomáhaly zlepšovat. A nějak se postupně ztrácelo vědomí, že smysl a podoba tohoto konání jsou historicky podmíněny, že rostou z výrazně nenormální situace, jež amatérskému divadlu poskytuje mimořádné a výjimečné postavení. Pokoušel jsem se sám pro sebe i v různých veřejných projevech formulovat stanovisko, že hodnocení výsledků amatérské práce není divadelní kritika, ale bohužel nedokázal jsem se sám ubránit převaze kritických soudů a tak jsem svým dílem přispěl k tomu, že tohle podrobné posuzování chyb a nedostatků – říkám tomu sám pro sebe „štěničkaření“ – začalo převažovat nad hledáním ducha amatérismu; jeho původnosti, která není v tom, jak perfektně je divadlo uděláno, ale jak je chápáno, cítěno, prožíváno. Mea culpa, mea maxima culpa! Nemyslím si, že cílem jakékoliv diskuse o amatérském divadle – ale stejně tak i jakékoliv amatérské akce, jakéhokoliv festivalu – je předvádět dokonalost amatérského divadla, tím méně amatérské divadlo k ní nějak tlačit. Víím z vlastní praxe, že to je strašně těžké. Dá se tomu učit tváří v tvář amatérským souborům, které mají problémy s elementárními základy divadelní aktivity. Aby existovala jakákoliv šance dorozumět se, je třeba najít základ, z něhož jejich snažení vyplývá a pak jim zcela konkrétně ukazovat, čeho mohou dosáhnout, když budou o něco lepší. Soudím, že i diskutování na fórech nejvyšších by tohle nemělo ztrácet ze zřetele.

Jan Císař

Solidní nejistota

Je téměř jisté, že jste v prvním čísle přehlédli „soutěž soutěž“. Jisté je, že není jisté, zda se vůbec někdo o soutěž pokusil, protože v případě tisícovky divadelníků se ukázalo, že opravdu jdou do sebe, o soutěž jim nejde! Zajisté je to velice příjemná zpráva, že konečně všem došlo, že se v divadle soutěžit s absolutní jistotou nedá. Tady jde ale o výhru v podobě Filharmonie v Adršpašských skalách. Vyzívám vás, pokud jste z Hronova a jeho okolí, mohlo by jít o nezapomenutelný zážitek. Stačí odpovědět na otázku: Jak se jmenuje nejznámější dílo, které napsal J. W. Goethe? A jako nápořevdu

Legenda z kraje sakur

Tento příběh je starý jako samotné Japonsko, rodící se z kapek Izanagiho kopí.

Po zemi tehdy začali chodit první samurajové, oddaní jen tréninku, přírodě a svým bohům. I Kiyoshi znal jen svou katanu a uctívání božských sourozenců stvořitelů. Na zemi ovšem stále něco chybělo. Tak božští sourozenci Izanagi a Izanami vyvolili Kiyoshiho katanu, a z části její nejčistší oceli pomocí tavení a kutí stvořili první ženu. Dali jí jméno Ai. Byla stvořena pro Kiyoshiho, toho nejčistšího z mužů.

Božští sourozenci však opomněli druhého samuraje, pohrobka po prvním bohu, hocha, který byl bez patronátu svého božského otce nemilosrdně vyhnán na zem. Jmenoval se Yutaka. Byl vznětlivě povahy, ale uměl vnímat krásu a Ai byla krása sama. Yutaka nevěděl, co má dělat. Nesnesl, že Ai patří Kiyoshimu. Yutaku zachvátilo šílenství a ve frenetickém vytržení probodl Ai, která se postavila mezi něho a Kiyoshiho. V Kiyoshiho srdci byl tím zažehnut oheň, který spálil Yutaku, jako by byl jen pouhý hmyz poletující okolo.

Kiyoshiho ztrátu ovšem nemohla žádná pomsta odestát. Rozhodl se odejít, ale věděl,

že jste měli jedno z včerejších představení. Pošlete to FAST na adresu martinav@broumovsko.cz nebo zpravodaj.jh@centrum.cz, nejpozději do pátečního poledne.

Výhra je jistá: od 19 hodin, 30. srpna v Adršpachu krásný koncert!

Všeobecně se o kontakt s redakcí také s jistotou nikdo moc nesnažil. Naše nabídka ke komunikaci a dialogu v podobě minutových her, hozená rukavice, kterou nikdo nebral... je s jistotou vámi čtenáři nevyužita. Můžete kdykoliv přinést nebo poslat jakoukoliv z minutovek. Vykašlete se na nejistotu z nezdaru. Úspěšní budete 100 %, protože budete jediní. Dokonce přijmeme dopsané hry i od samotných postav! Na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí.

Jediné, co už s jistotou nemůžete vyhrát, je pětistovka, kterou původně redakce chtěla nabídnout ze svého, ale také ji sama propila. Moc hezky se totiž píše při křtu cé dé. Tedy doslova – TO NEJDE! Jediné, co je reálné: jít místo psaní do hospody na lemtání.

leh

že kudy projde, tam trochu z jeho utrpení zůstane, a tak se trochu utrpení dostane každému z lidí. Než se vydal na cestu, omyl ještě Aiino tělo a pohřbil ho se svou katanou, která přinesla tolik bolesti na zem. Než hrob zahrnul, potřásl Aiino tělo svou krví, aby alespoň tak zůstal se svou láskou.

Poté začala jeho smutná pouť. Na Aiině hrobě, který za sebou zanechal, vyrostla brzy velká sakura, která promlouvá k zemi okolo. Od té doby se v kraji velké sakury rodí samurajové silní jako Kiyoshi, připravení nést všechna utrpení, která svět skýtá. A rodí se zde i dívky, krásné, milující a obětavé jako Ai. A tak tomu bude pořád dál, dokud v našem kraji porostou sakury.

PIŠ: Mi Chal Shestaku

Minutová hra

Každý den máte možnost dopsat aktuální minutovou hru, která vzniká z událostí skutečně odžitých na festivalu. Členové redakce vyhodnotí ze všech konců ten nejlepší a pro autora bude odměnou, že jeho finiš vyjde v dalším čísle Zpravodaje. Tedy: hurá do psaní.

KONCERT

Osoby a obsazení:

Ona
On

Zaplněné hronovské náměstí. Kapela hraje velice pěkně nahlas a lidé všude okolo se pomalu dostávají do varu. Uprostřed davu se srazí Ona a On.

Ona: Co blbneš!? Teď jsem se polila pivem! Jsi normální?

On: (chce se omluvit, ale když na ni podívá, ztratí řeč) Tý vole, to je síla!

Ona: Cože?

On: Právě jsem se do tebe zamiloval!

Ona: Tady je hroznej kravál. Cože?

On: Právě jsem se do tebe za-mi-lo-val!

Ona: Hrabe ti?

On: Jo!

Ona: Koukám.

Najednou ji někdo zezadu strčí a Ona vychrstne půlku piva na jeho čerstvě vypranou mikinu.

Ona: Promiň.

On: Prominuto!

Ona: Eliška.

On: Cože?

Ona: E-li-ška.

On: Fra-nti-šek!!! (překřikuje hudbu a zároveň přibližuje svojí hlavu k její) Půjdemě někam do tmy a do ticha?

Jak to s nimi dopadne? Doprovodí František Elišku domů nebo skončí ve tmě?

A nebo všechno dopadne úplně jinak? To už je jenom na vás.

Idollománie se šíří

Hledáte svého idola? Najdete ho na Bechyňském Faustování!

Během prodlouženého víkendu **27.–30. 9. 2012** si v Bechyni můžete užít dílnu autorského divadla Jirky Jelínka. Pod jeho vedením vymyslíte, vyrobíte, nafotíte, dokreslíte a napíšete svou vlastní komiksovou postavu a přidáte příběh, náladu, nápad, variaci, či vtip. V neděli pak vše ukážete divákům. Dílna je určena zájemcům od 17 let.

28. září se bude hrát další repríza Idolls – EMOčně dEMOliční EMOkál Divadla na cucky a Divadla DNO.

Zájemci o účast v dílně kontaktujte Michala Drtinu v redakci Zpravodaje nebo na tel. 606644294, e-mail: drtinam@gmail.com, podrobnější informace najdete na www.amaterskascena.cz.

-md-

U nás v Hronově

Dneska ráno toho bylo na moji hlavu nějak mnoho. Zněla mi v ní němčina, zněla mi v ní hororová melodie včerejší noci. Navíc k tomu všemu mi ta hlava šíleně ztěžkla, usadil se tam Kámen. A kdyby jenom jeden. Hasicí přístroje už jsou festivalovou minulostí, momentálně letí němčina a mezinárodní vztahy. Sama bych si toho asi nevšimla, a už vůbec ne dneska, kdy bych dokázala blahořečit toho, kdo vymyslel spellcheck. Bez něj by totiž tento sloupek nebyl jen neusazený, ale rovnou nepoužitelný.

Nebýt toho, že jsem ještě minulý týden měla trvalý pobyt v Německu, nedokázala bych říct, jestli bylo snazší pochopit Židovku, která žonglovala nad životem, nebo kamenný Ras al Chajma. Poetika z koncertu na mě byla trochu moc, ale to je jenom otázka vkusu. Otázka vkusu, víš? Otázka vkusu, víš? Opticky to bylo krásné, pro někoho málo, pro někoho moc, pro pamětníky by to bylo „Dost!“ Osobně mám trochu problém spojit slovo krásný s dílem, kde zazní hlas toho, jehož jméno v Německu nesmíte vyslovit, ale o to tady teď nejde.

Hronov je mezinárodní nejen jeden týden v roce a nejen proto, že nad ránem si už většina účastníků nerozumí, artikulace je od určitého počtu promile nadlidský výkon. Bylo víc než hezké pozorovat, že i přes jazykovou bariéru německá představení slaví úspěch. Vždyť v tomhle regionu ještě nedávno kde kdo rozuměl německy. Navíc sicherhajska, štangle, šroub nebo „dám ti to befelem“ rozhodně nepocházejí z češtiny. Polština zní už za nejbližším kopcem a češtinu tady pěstoval sám Alois Jirásek. Hronov předběhl integrační snahy Evropské unie o pěkných pár let a my za to na něj můžeme být pyšní.

Petra Luňáčková

P. S. Na následující mikro rozhovor si nenárokuje žádná autorská práva, nevím ani, jestli se skutečně stal, ale připravit vás o něj jednoduše nemůžu: Přijde chlápek na Kámen a sedne si do první řady na kraj. Vedle něj se posadí další. „Taky si sedáš na kraj, abys mohl odejít, kdyby to bylo blbý?“ „Ne, já v tom hraju.“

O Olympijský hrách

Skákala jsem do výšky (samozřejmě flopem), dokonce i do dálky a nakonec vrhala koulí, když jsem se zakulacovala... Reprezentovala jsem strojní průmyslovku v atletických závodech na Kladně (vrhání koulí i jednou vyhrála). Už je to dávno, i když to je relativní. Tak dávno, že se mě přestávají dotýkat i Olympijské hry. Letos jsem z nich viděla cca deset vteřin a to v restauraci Na Radnici. Na bronzový stupínek přišli rovnou tři skokani do výšky, protože skočili shodně na setinu milimetru. Jak tam tak stáli, říkala jsem si, jestli pro ně mají medaile navíc... a nebo si je od někoho půjčí? A taky, co by se stalo, kdyby stálo třeba sedm chlápků na stupínku nejvyšším. Jak by ceremoniál probíhal? Sedmkrát hymna? Která první? Nebo všechny naráz? To by asi bylo spravedlivé, když všichni skočili stejně, tak ať mají i ve stejnou chvíli hymnu.

Ještěže tady se nic takového neděje, žádná soutěž, žádné medaile, žádné stupínky... Tak, jak to má být. Představa, že na bronzovém stupínku stojí tři soubory (průměrně o cca dvaceti členech) a dodělávají se pro ně medaile, je děsivá. Ještě, že se nedá stejně doskočit. Ještě, že se ani nedá určit, jestli šlo o skok, běh nebo vrh.

Vrhám své láskyplné Hulákání a jdu vzpomenout na matku Terezu, jak říká: „A na co ti ta medaile bude?“ Jdu si kleknout na olympijský hrách.

PS: začínám mít olympijské kruhy pod očima

Ztráty a nálezy

Na trase mezi ZUŠ a radnicí se ve středu po poledni ztratila dětská kšiltovka s dlouhou rodinnou historií. Pokud jste červeno-modro-bílou pokrývku hlavy našli, odevzdejte ji prosím v redakci Zpravodaje. Její malý majitel z Velvar bude mít velkou radost.

leh

-red-

Nechtěli jsme rušit Geisslers Hofcomoedianten

V večerní náměstí patřilo ve středu hudbě. Své CD zde pokřtila hrovnovská kapela Heebie Jeebies. Ještě před startem koncertu jsem požádal o několik informací frontmana kapely Tomáše „Brěbu“ Peterku.

Co nás na náměstí dneska čeká?

Chtěli jsme udělat velký ohňostroj z divadla, ale hasiči dneska nemají čas. Takže bude jen takový malinkatý. Budeme mít zajímavé hosty. Přijede Štěpán Málek, což je jednak známý sochař, výtvarník a také zpěvák NVÚ. Ten by měl celý večer uvádět. K dalším hostům patří Miloš Majer, který nám odbubnuje jednu věc a bude také křtít. Dalšími kmotry budou Marcela Kollertová, starostka a měl by dorazit i kouzelník, velmistr České magické lóže a mistr ČR v mikromagii Miloš Malý. Budeme hrát kompletně celou desku tak, jak je natočená. Když lidi budou chtít, přidáme něco ze starého repertoáru.

Do loňska jste hráli v parku. Stane se večerní vystoupení vaší kapely na náměstí tradicí?

Myslím si, že tradici nám ještě dnes zahrnou nespokojení spoluobčané. Začínáme totiž až v deset. Je to nutné z toho důvodu, že až do té doby se hraje divadlo, které nechceme rušit. Naši přátelé z Geisslers

Hofcomoedianten by určitě nebyli rádi, kdybychom jim hráli k představení.

Představíš nám nové CD?

Dnes ráno jsme jej přivezli z lisovny. Trvalo nám čtyři roky, než jsme materiál na něj dali dohromady. Jsou na něm písničky česky, romsky a anglicky. Je na něm pár starších věcí, které se na desku doposud nikdy nedostaly a některé věci super nové, který ještě doznikávaly ve studiu. Muzika je kombinace rock and rollu, elektra, chvílema i diskotéky, ska a podobně – tak, jak to umíme.

Jak budete CD distribuovat. Kde se dá koupit?

Vydáváme si CD sami. Díky tomu, že nám mediálního partnera dělá rádio Hej, máme jeden singl již v playlistu. K singlu budou dva videoklipy, jeden už jede v regionálních televizích a máme domluvené i Óčko. To by nám mělo s distribucí pomoci, lidi se tak dozvědí, že CD existuje. Je možné si ho objednat na internetu.

Jaký je náklad CD?

Vydáváme zatím tisíc kusů. Poslední desky se prodaly tři tisíce. Tak doufáme, že budeme přilísovat.

Honza Švácha

Křížovka

Ano, včera vyhrál Alois, o tom nemůže být pochyb. Dnes je v tajence odpověď na velkou pravdu o divadle, o tom, co vlastně pojem divadlo znamená.

1. kdo tě nikdy nenechá ve štychu
2. kdo napsal Mikve
3. u Hanky Voříškové je hlavní postavou zlatá...
4. křestní jméno van Gogha
5. je hezké, když ho dostaneme, ale ještě snad raději, když ho dáváme...

Jestli vše v pořádku vyluštíte, dostanete ode mě odměnu...

Hrom do mottolice

Jo, jo, jo, je to tak, takhle to mají naši lektori. Tímto se v životě řídí...

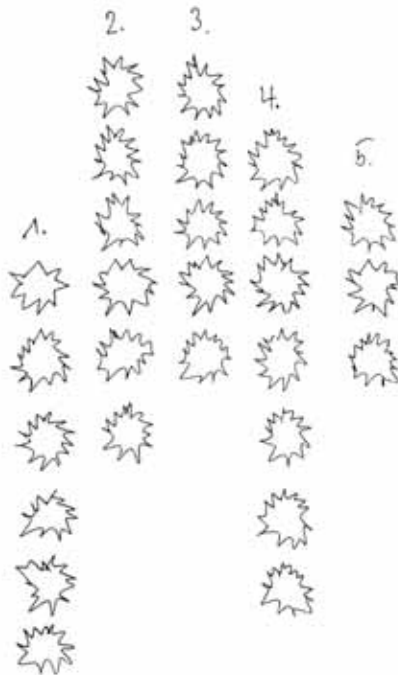
M. Pšenička: Sportem ku zdraví.

V. Fekar: Rychle utíkej. Klidně stůj. To je lekce ještěrek. (Ray Bradbury)

M. Kolář: Nejhorší smrt je z vyděšení.

E. Spoustová: Věci jsou tak nejlepší, jak můžou být.

J. Lössl: ...než narostou nám křídla, nezbyvá, než tančit...

Horor hledá talent

Opilí lektori zavile vyli na měsíc, v Baště proběhly tatarákové hody a v Hororu zpívala Janis Joplin. Jsou tu další střízlivé zprávy z hronovských opileckých doupat.

Mátožné postavy potácející se ve středu brzy ráno ulicemi Hronova nepatřily tentokrát pouze opilým seminaristům. Z Tritonu si to mírně nejistou, ale o to erudovanější chůzí mířili také nejméně čtyři nejmenovaní lektori. Je sympatické vidět, jak pedagogové neváhají za svými seminaristy putovat až do zdejších nálevení, zcela nedbaje nebezpečí, které při takových výpravách hrozí jejich játrům.

Amatérskou, leč velmi příjemnou obsluhou se pyšní restaurace Bašta na hronovském náměstí. Přesvědčili se o tom účastníci hromadného požívání syrových krav, na které ve středu večer dorazili vybraní seminaristé KPR a další spříznění labužníci. Po spořádání cca deseti tataráků si vystáli frontu na zaplacení a spokojeně se rozešli.

Janis Joplin není mrtvá. Minimálně její hlas se inkarnoval do pěveckého objevu letošního Hronova. Hanka byla objevena ve středu v noci v Hororu, kde jako novodobá Siréna oblužovala svým zpěvem přítomné muže i ženy. Kdo neslyšel, neuvěří. Kdo slyšel, doufá, že se záhadné pějící stvoření bude v Hororu zjevovat častěji. Dodejme, že božské pěvkyni zdatně asistovali kytaroví mágové Honza a Honza. Hluboče děkujeme za zážitek!

program

zítra

pátek 10. srpna 2012

9.00-13.00 semináře

14.00 Problémový klub

14.00/A, 16.30/B a 18.30/C - SOK (45')

Mikrle ZUŠ F. A. Šporka Jaroměř
Mikrle a Jarka Holasová: HOTEL
(nevhodné pro děti do 15 let)

16.30/A a 20.00/B - SJČ (55')

Divadlo NABOSO Boskovice
Jáchym Topol: UVARENO

18.30/A a 21.30/B - JD (75')

De Facto Mimo Jihlava
Pierre-Henri Cami: KLEŠTĚNEC Z PRALESA

ROCK FEST 2012

17.00 PES (blues-Indie) Praha

17.45 COOL&JUICY (rock 'n' roll)

Police nad Metují

18.50 DUST BLOW (grunge-punk)

Wroclaw (PL)

20.15 SKAVARE (ska) Konstantinovy Lázně

21.35 LOCO LOCO (rock-screamo) Praha

23.00 KOHOUT PLAŠÍ SMRT (crossover-punk) Liberec

00.10 B_SIDE (post hardcore-alternative)

Náchod

23.00 - malý sál JD

Diskusní klub

Hosté: P. Michálek a R. Pácl

Zpravodaj 82. Jiráskova Hronova 2012

Vydává organizační štáb.

Redakce:

Zuzana Vojtíšková (šéfredaktorka),

Jana Soprová, Lenka Huláková,

Jan Švácha, David Slížek,

Ivo Mičkal (fotograf), Michal Drtina (sazba)

Kresby: Sazman

Stránky festivalu: <http://www.jiraskuvhronov.cz>

E-mail redakce: zpravodaj.jh@centrum.cz

Tisk: KIS Hronov **Cena:** 10,- Kč

Sponzor tisku: Konica Minolta

Redakční uzávěrka: 9. 8. 2012 ve 3.40 hodin

Vychází: 9. srpna 2012

Neprošlo jazykovou úpravou!

9.00-13.00 semináře

14.00 Problémový klub

14.00/D, 16.30/C, 18.30/B a 20.30/A – SJČ (25´)
Hana Voříšková a Matěj Pospíšil
Hana Voříšková podle A. S. Puškina:
O ZLATÉ RYBCE

14.00/A, 16.30/B a 19.00/C – SOK 45´
Kurátorky
W. Allen:
DRAHÝ THEO (PŘEDNÁŠKA S UKÁZKAMI)

15.00 – PAJ
Divadlo KUFŘ/Adéla Kratochvílová:
VELKÝ FUK
- pohádka pro nejmenší děti a hravé diváky
s žongléřskou dílnou

16.30/A a 20.30/B – JD (145´)
DS Kroměříž
Hadar Galron: MIKVE

17.00 – PAJ
KŘÍDLOVANKA
- dechová hudba z Přelouče - kapelník Michal Chmelař

18.00 – PAJ
Dvojkonzert
Pěvecký sbor ZUŠ Hronov, sbormistr Zuzana Meierová Genrtová
Strunné DUO Kubeček - Vrtiška, sbor ČČSH Hronov

19.00 – PAJ
NOVICA
- šermířské vystoupení
Po skončení programu pokračuje v parku Afterpárty.

21.30 – sokolovna
6 NaChodníku - KINO SVĚT
speciální recitál pro JH

23.00 – před SJČ
DEREK aneb PŘÍBĚH OPRAVDOVÉHO MODELA
Divadlo (bez záruky) Praha

23.00 – malý sál JD
Diskusní klub
Hosté: P. Hašek, M. Schejbal

Legenda:

JD = Jiráskovo divadlo
SJČ = Sál Josefa Čapka
SOK = sál sokolovny
JHŠ = jídelna Hotelové školy
PAJ = park A. Jiráska
V případě nepříznivého počasí se program v parku nekoná!
Změna programu vyhrazena!

V dnešním informačním občasnku Bezproblémového klubu se zaměříme na další z nejčastějších problémů festivalu Jiráskova Hronova a vysvětlíme si, že se vlastně o žádný problém, zásadní už vůbec ne, nejedná.

Představte si, že se vám přihodí taková situace, kdy vám někdo zavolá, napíše nebo vzkáže: „Musíte se urychleně vrátit z festivalu do práce.“ Taková skutečnost vás rozjetého festivalovým děním a připraveného na vyvrcholení zasloužené dovolené může dostat do kolen. Máte připravené schůzky, chcete diskutovat o dalších představeních, chcete vidět Mušketýry, o kterých jste slyšeli, že jsou skvělí a s každým se chcete pořádně rozloučit. A na to najednou není čas. Čeká vás už jen osamocená cesta domů s vidinou pracovního nasazení se zbytky hronovského opojení v krvi a na duši. Mohlo by se zdát, že se jedná o problém, ale právě od toho je tu BPC, aby vám vysvětlil, že to žádný problém není.

Řešení číslo 1. – Nic není tak horké, jak vypadá!

V každém případě je třeba zvážit, co se může přihodit v okamžiku, kdy na výzvu na dostavení se do práce nezareagujete. Jiné řešení budete mít v případě, kdy vám zahrozí vyhazov z práce a jiné, když vás jen zkoušejí jako prvního a v zásobě mají další méně ochotné zaměstnance. V druhém případě se vyplatí počkat, zda se vše nevyřeší samo. Když počkáte dva dny a pak se teprve ozve se řádně promyšlenou výmluvou o nemožnosti reagovat na výzvu. Je dokázáno, že 50% podobných případů jsou nadřizení schopni vyřešit jinak než s jediným konkrétním zaměstnancem.

Řešení číslo 2. – Nemocný pracovník, nepoužitelný zaměstnanec!

Pro toto řešení je třeba reagovat ihned v okamžiku, když zjistíte, že hlas z hovoru, který jste právě přijali, patří vašemu nadřízenému. Na první dotaz, ať je jakýkoliv, odpovíte zastřeným hlasem: „Pchromiň, jhe mi sthrašchně bhlbě a moc neschlyším. Hasi angída. Zchropakujte mhi tcho.“ Zaměstnavatel většinou pochopí téměř ihned,

že s vámi jako pracovní sílou nemůže příliš počítat. V případě, že mu to ihned nedošlo a pokračuje v rozhovoru na téma odjezd z dovolené, zachrchláte a dodáte: „Máb tchricet dhevěd ha jseb rchád, zhe dýcháb.“ Po této informaci už s vysokou pravděpodobností budete svoji dovolenou moci dočerpat v relativní pohodě a klidu.

Řešení číslo 3. – Buďte drsní (na šéfa nebo na sebe)!

Šéf vás může odvolat a tím čerpání dovolené přerušit, ale ne pro kdejakou pitomost. Podle zákoníku práce to lze jen ve výjimečných situacích. Předpis ovšem nevynechává konkrétní důvody, pro které to může udělat, takže by se na první pohled mohlo zdát, že záleží jen na jeho libovůli. Nenechte se zblbnout a ptejte se na výjimečnost situace. Váš šéf musí závažné provozní důvody prokázat. Řekněte mu to! Často bohužel zaměstnanec vyměkne a povolí, protože se oprávněně bojí, že by upadl v nemilost. Pak ovšem nezbyvá, než být drsný sám na sebe sbalit si kuřy a opustit Hronov. Ale to přece není žádný problém. Se zásadními lidmi se potkáte na spoustě dalších přehlídek. Například rakovnická Popelka je už od 7. do 11. listopadu.

V příštím díle se zaměříme na situaci (pozor – nikoliv PROBLÉM): Mám příšerou kocovinu!

Není malých štěků 06

Jmenuju se Erkyl, mops Erkyl. Jsem hronovský Don Juan. Stačí štěknot a všechny feny jihnou. O vážný vztah ale nemám zájem. A když některá začne kňučet něco o štěňatech, hned hledám, kde nechal

Faust díru. Jo, když se zamiluje pes, je to námět na Horror. Randíte na vodítka a v sexu znáte jen jednu polohu. Jsem Erkyl a radši si hýčkám své divoké erotické fantazie.

-erkyl-